

de jo betale skat af, den lægges oven i den indtægt, de har i forvejen, og det beregnes til ca. 45 kr. ud af en 100-krone-seddel, og det, som man giver i boligstøtte, er omkring 33 kr. Så det er oven i købet en forretning for staten.

Det er rigtigt, at på en vis måde kunne vi godt gå med hen ad vejen for at forhindre misbrug eller det, der kaldes fupmoderniseringer, som vi ikke har megen sympati for, og derfor er det dog muligt, at man kunne prøve i Boligudvalget at tale om, hvorvidt der kunne rettes i de lovbestemte satser, man vil sætte ind nu.

Jeg takker hr. Estrup for, at han var klar over, at det er forkert, at man kommer med lovforslag lige netop, når der sidder en kommission, og jeg synes altså ikke, at behovet er så stort, at man skulle bryde dette princip. Der er ikke tale om kæmpestigninger, det er proportionale stigninger, og det forhold, at nogle som sædvanlig misbruger lovgivningen, er ikke nok til, at det hele skal laves om.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Grunden til, at jeg tager ordet, er bemærkningerne fra hr. Villy Søvnald om, at det ikke er så mærkeligt, at de partier, der oprindeligt gik ind for et frit boligmarked, er blevet skræmt, efterhånden som de har set de kæmpestigninger, et frit marked medførte.

Nu er hr. Villy Søvnald jo ikke så gammel, så derfor er det ikke sikkert, at hr. Villy Søvnald var interesseret i de boligpolitiske aspekter i 1974. Men jeg vil bare minde hr. Villy Søvnald om, da man lavede boligforliget i 1974 og man stadfæstede den omkostningsbestemte leje, at der findes uendelig mange statistikker, som viser, at huslejestigningerne i de områder, der dengang blev frigivet, altså hvor man fik fri markedsleje, var langt mindre end huslejestigningerne i de områder, der måtte nøjes med den omkostningsbestemte leje.

Det er vel i grunden hele baggrunden for, at vi er her i dag, for filosofien, som man nu slås om, er, at i 1974 var ingen i tvivl om, at den omkostningsbestemte leje var maksimumlejen, men man var så bange for, at den omkostningsbestemte leje kunne gå hen og blive mere end det lejedes værdi, og derfor skrev man ind i loven, at det måtte dog alligevel ikke være mere end det lejedes værdi.

Så er udviklingen blevet modsat, og man har brugt det modsat, og så står man altså her i dag. Og blandt dem, der var enige om at få gennem-

ført det her i 1974, og som kæmpede for det med næb og kløer, var hr. Oxdams boligminister. Og jeg kan fortælle hr. Oxdam, at da jeg i 1974 fortalte, at det var noget socialistisk makværk, fik jeg læst og påskrevet af den daværende Venstreboligminister og fik at vide, at dette var den lige vej mod et frit boligmarked. Og jeg synes, at det er lidt sjovt at høre Venstre sige stadig væk, at man stiler imod et frit boligmarked, efterhånden som der er boliger nok. Altså forklaringerne ændrer sig, men den første sætning om, at man stiler mod et frit boligmarked, har man altså haft siden 1968, og så kommer de bageste sætninger og ændrer sig.

Realiteternes verden er, at selv når der er flertal for at gennemføre et frit boligmarked – i hvert fald blandt de partier, der siger, de vil – så gør man det ikke, fordi man har en overordnet opfattelse af, at boligforlig, boliglovgivning her i Folketinget ikke kan vedtages, medmindre Socialdemokratiet er med, og begrundelsen skulle være rent historisk, at ellers så holder det ikke. Og nu bliver det jo morsomt at se, om Socialdemokratiet i regering må nøjes med SF og Enhedslisten – altså et smalt boligforlig – for det plejer jo at være Socialdemokratiets meget modsatte holdning, at det er præcis det, man ikke skal have, og boligforlig kan kun vedtages i Folketinget hen over midten, for ellers så holder de ikke. Men historien, som den blev fortalt af hr. Søvnald, er forkert.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil faktisk gerne takke fru Kirsten Jacobsen for den gennemgang, og jeg vil gerne sige, at jeg synes, fru Kirsten Jacobsen sagde ikke alene noget meget rigtigt, men også meget præcist, at man ikke kan ændre i boliglovgivningen, uden at Socialdemokratiet er med. Men det sikrer så også bredden.

Så var det hr. Erling Oxdam, og jeg forstår godt hr. Erling Oxdams bemærkninger, men hr. Erling Oxdam har jo gentagne gange sagt, at man ønskede en fri markedsleje. Det er den fri leje, det er det, man siger. Det lovforslag her er med til at sikre, at lejerne ikke bliver urimeligt behandlet. Det er det, der er min bevæggrund. Samtidig tilgodeser vi også de udlejere, som virkelig gør et stykke arbejde, dem, som gør det hæderligt og ordentligt, med, at de kan få lov til at få en aftalt leje.

Så er der to ting mere. Hr. Erling Oxdam nævnte Ølgaardrapporterne, og det var sådan en slags bibel, man havde. Hver gang man taler